

Husker nogen Peter Lynkes?

Af BODIL HARILD

Apropos illusionernes cykelræs med frivilligt dopede cykelryttere, som bliver diskvalificerede på livstid, mindes Bodil Harild stærkere personligheder med cykel fra sin barndom og ungdom, Stålfarfar, som kørte fra Ystad til Haparanda, og Peter Lynkes, som dagligt trak sin dæksløse cykel til Aakirkeby og tilbage til Almindingen for at hente kærnemælk, som var hans vigtigste føde ...

Mange ynder at følge med i Tour de France på skærmen, og hvem husker ikke Bjarne Riis, da han vandt det store løb, eller da han fik trukket den gule førertrøje over hovedet. Da var vi ikke nemme at hale væk fra flimmerkassen.

Så meget mere skuffede og desillusionerede bliver en stor del af de begejstrede tilskuere, når det i stigende grad bliver almindeligt, at flere og flere af deltagerne bliver bortvist fra løbet på grund af doping.

Jamen, det er måske en risiko deltagerne frivilligt påfører sig selv således at lade sig overstimulere til at yde deres ypperste med livet som indsats.

Man fatter det ikke rigtigt.

I årevis har vi set på dette hæsbælende cykelløb i fjernsynet, vi har siddet hjemme i sofaen og hep-pet og frydet os, når det gik vore landsmænd godt.

Bjergetaperne var de værste, men selv dem klarede en dansk cykelrytter som Bjarne Riis uden besvær. Nogle kan tilsyneladende klare det hårde ræs, andre må stimuleres for at kunne klare skærene. Alene tanken om, at en af dem inde i det tætte felt, hvor rytterne ligger side om side, vælter i den stærke fart og trækker andre med sig i et farligt styrt, kan få det til at løbe koldt ned ad ryggraden på tilskuerne og forøger spændingen.

Men når man så ved, at nogle af dem ulovligt bliver stimuleret og bevidst gør sig skyldige i snyderi for at kunne være med fremme i

feltet, har denne viden ligesom taget glansen af Tour de France.

Nogle af rytterne gør det måske, fordi de ved, at de andre alligevel gør det, mens andre er retlinede nok til at gennemføre vel vidende, at de ikke kan vinde, fordi en eller anden spansk træner snyder og giver muligheder for at dope.

Kunne det ikke være muligt på forhånd at regne med og forlange en så høj moral hos deltagerne, at den slags pinlige skandaler bliver undgået?

Eller skal folk virkelig sidde ved skærmen og vente på, at det afsløres, hvem der har fået mest »speed« og derfor får lov til at betrede sejrsskammelen.

Men er det ikke en anelse kriminel? Og hvem får i sidste ende fordel økonomisk?

Det er ligesom ikke blevet så spændende at se Tour de France mere. Så på en måde kan man sige, at cykelrytterne er med til at ødelægge deres og det store løbs popularitet, og det var vist ikke det de ønskede, da de lod sig dope.

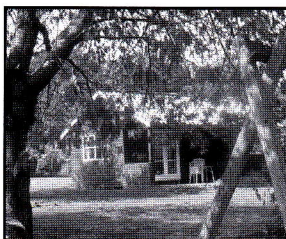
Der var ikke noget, der hed doping, da i mine unge år en ældre herre, som hurtigt blev til »Stålfarfar« kørte fra Haparanda til Ystad i et langt sololøb, som blev fulgt af den danske og vistnok også svenske og norske verdenspresse på daglige forsider. Han satte sig et mål, og det nåede han. Der var ingen rekorder at slå eller førertrøjer at iføre sig. Stålfarfar kørte sit eget løb og vandt!

I min barndom i Aakirkeby bo-

de der et sted oppe ved Almindingen er ældre original, som hed Peter Lynkes i folkemunde. Ingen kendte noget andet navn. Dag ud og dag ind tog han med sin cykel til Aakirkeby og hentede en stor kande kærnemælk hos mælkehandleren i Jernbanegade. Derefter begav han sig atter hjemad, og blev turen for anstrengende, stod han stille og tog en mægtig slurk kærnemælk af mælkespanden.

Når jeg siger, at han tog med sin cykel til byen, skyldes det, at jeg aldrig har set ham bestige den cykel, som vistnok ingen ringe havde på hjulene, men rullede direkte på de noget rustne fælge. Nej, han trak af sted med sit køretøj den lange vej og tilbage ad Almindingsvejen, så intet under, om han af og til tog sig en slurk kærnemælk over tørsten. Der var folk, der hævdede, at det var alt, hvad han levede af, denne daglige 5 liters mælkeunge fyldt med kærnemælk. Derfor måtte han også til Aakirkeby hver dag. Og året rundt var han iført en kæmpemæssig sort overfrakke med et reb om livet, hvilket naturligtvis også umuliggjorde at bestige køretøjet.

Se, det kalder jeg enkel livsførelse. Gad vidst, hvad Peter Lynkes ville have sagt til cykelrytterne, som frivilligt lader sig dope med den risiko at blive diskvalificeret på livstid. I stedet for at medbringe en karton med kærnemælk til at slukke tørsten med undervejs.

Hjemstavnsbyen Svaneke

I skrivende stund, 1. juli, er der fuldt udlejet til og med uge 32. I ugerne 33, 35, 36 og 38 er der enkelte ledige huse. Fra uge 39 til og med 42 er der rigtig gode muligheder for nyde eftersommeren i et hus i Svaneke. Ring til mig på telefon 49 21 73 57 og hør nærmere.

På arbejdsudvalget vegne

Poul Larsen.